

Николай Райнов

Път на звездите

Там дето слънцето изгрява, имаше в онова време големи звездогатаделски храмове – седмокатни кули, в които по цели нощи стоеха влъхви, та следяха пътя на звездите и разгатваха що има да се случи с народите и племената, разпръснати по лицето на земята. Те знаеха, че звездите знаят повече от тях. Знаеха, че всичко, що се случва на земята едно по едно, в света на звездите си постоянно стои едно до друго – и че звездната мъдрост го показва на ония люде, които могат да четат светлите ѝ писмена.

И ето – една нощ всички забелязаха на небето нова звезда, – голяма, ярка, искряща – и блясъкът ѝ затъмняваше блясъка на вси останали.

Тя бе червена като вино и едра като слънце.

И замислиха се всички звездобройци какво ли ще да предрича звездата. Разтвориха стари книги от пергамент с подвързия от ковано отколешно сребро и мед, разгънаха страници от загадки, изписани със знакове на древни маги – и мъчеха се да налучат името на родилия се под знака на новата звезда.

Но – всичко бе напразно.

Звездата не бе виждана от никого други път – и никой не бе писал за нея, та мъдростта на магите я не познаваше.

Само един Балтазар, най-млад от магите-звездобройци, разкри папирусна книжка, пренесена от земя, потънала отколе под морето – малка книжка, изписана с чудновати писмена, които се извиваха като съскащи змии.

И разгълми Балтазар загадките на писмото – и разкри тайната на звездата.

И сбра магите.

И каза им:

„Слънцето ражда Своя сетен Син – Милосърдие ще бъде Неговото име. Той ще бъде велик Вожд. И две хиляди годин ще управлява Той света. И на много народи и племена ще даде светлина Неговото слово. А злите ще се бият в Негово име. Да идем да Му се поклоним!“

И станаха всички, готови за път.

Тръгнаха Талек, Шор и Теомим – маги от Халдея – и взеха злато, ладан и смирна – да му поднесат принос, като на цар.

Поеха път още Сартан, Ариех и Бетула – влъхви от Египет – и понесоха дарове на първожрец: хризолит, касия и алое: защото вярваха, че Новороденият ще бъде най-велик от жреците.

И потеглиха след тях Мознаим, Акраб и Кешед – звездобройци от Персия – и приготвиха сардоникс, кориандър и кинамон, за да поднесат

избраните дарове на Тогова, Когото смятаха, че ще бъде най-мъдър и най-дълбок между пророците.

А от Индия потеглиха Геди, Делои и Дагим – брамани-влъхви, които взеха алмази, тигров зъб и кръгла кост от кротал – дарове на всемогъщ вожд и бранник.

Дванадесетмина бяха те – и всеки носеше своя дар, за да го поднесе Нему – на Непознатия Човек, Чийто живелище не знаеше ни един от тях.

...А най-сетне тръгна Балтазар, но дар не смогна да намери, понеже не знаеше какъв дар прилича на Оногова, Чийто име е Милосърдие.

И тръгна Балтазар да търси дар за Него.

Когато стигна в далечен град, където продаваха скъпи бисери, Балтазар видя син, че е застанал с нож над майка си – да я убива, защото бе пиян и гняв беше обсебил нетрезвата му десница.

А майката ридаше – и молеше сина си да не прави безумие.

Но мъжът бе разсвирепял – и в пристъп на ярост замахна бясно с ножа. Случи се, че тъкмо в тоя миг змия се обви около крака му – и се приготви да го ухапе.

А майката, прободена, се хвърли да разплете пепелянката от ногата на своя син. Но снагата ѝ отпадна, тя се люшна настрана – и едва можа да стисне с ръка змията, за да приеме отровата на зъбите ѝ.

От раната на майчината ръка прокапаха три черни капки кръв – и станаха тези капки три тъмнотеменижени аметиста.

И взе ги Балтазар, защото бяха тъкмо дар за Оногова, Чийто име е Милосърдие.

И върна се по пътя към Палестина, дето го водеше блясъкът на едрата червена звезда.

Той тръгна да търси Оногова, Комуто носеше дар.

Но когато прекосваше пустинята край Мъртвото Море разбойници избиха мъжете от кервана му, уловиха Балтазара, взеха му скъпите камъни – и го вързаха като роб.

...А по онова време стигнаха магите при Ирода и запитаха го де се е родил младият Цар. И страх голям притисна сърцето на Ирода, като разбра, че друг Цар се е родял в земята му.

И каза им да разпитат първосвещеника и книжниците израилски, та да научат къде се е родил новият Цар.

Разтвореха книжниците и законниците книгите пророчески, та намериха, че в Галилея трябва да се роди Цар, Който ще освободи света от зло, ако людете Го послушат.

И задължи Ирод магите от Изток да му пратят вест, щом Го намерят – че и нему прави чест да поднесе дарове на своя Наследник, щом е такава волята на боговете.

И тръгнаха отново влѣхвите към Галилея. А звездата ги водеше.

И стигнаха посреднощ в малка пещера. И видяха Дете, сияйно като слънце. И звезда огряваше лицето Му.

И паднаха пред Него ничком, та Му се поклониха – и поднесоха Му своите дарове.

И разкриха тогава *Книгата за Звездните Пътища*. И пророчества велики изрекоха за новия Цар.

И казаха:

„Страдание и кръв ще бъде Неговият живот. Ще стигне рано до сливане с Най-високия от Духовете. И по-велик от Него не се е родил още.“

И върнаха се към земите си по друг път, защото знаеха съкровената мисъл на Ирода –: че мисли да убие Детето, за да запази своя престол.

Но ето – заградиха ги по пътя стражи, пратени от царя – да ги върнат при него. И отведоха ги отново при Ирода.

И рече им гневно царят:

„Изменихте вие на своя обет – и своите думи стъпкахте! Прилича ли ви това? Но – кажете ми, де е Новороденият – и аз ще ви отпусна с мир и скъпи дарове!“

А влѣхвите му отговориха:

„Царю! От сила ние се не плашим. Прилича ли на маг уплаха от вериги или нож? Тъмнина не ще отнеме волността на духа. – Къде е младият Цар – от нас не ще узнаеш: ни мъки, ни вериги, ни изтезания с огън и желязо не могат изтръгна от нас това, което не искаме да кажем. Ние не ще издадем родното място на Най-великия!“

Тогава Ирод ги затвори, па каза на пазачите да ги подложат, щом се съмне, на люти мъки. Но когато влязоха на сутринта в тъмницата, тя бе празна.

Защото Бог, възрадвайки от твърдостта на магите от Изток, ги пренесе на небето.

И всяка вечер светят те – всеки със светлината на своите дарове – върху дванадесетте знака на небесния Зодиак.

И разкриват на всеки мъдър ум тайните на това, що има да стане.

...А в онова време продадоха разбойниците Балтазара и аметистите

на първосвещеника иудейски Ана. Но понеже годината бе юбилейна, в края първосвещеникът отпусна роба.

Балтазар науми – веднага да отиде при младия Цар и да Му се поклони. Но не можеше да отиде при него без дарове. Затова замоли първосвещеника да му даде аметистите.

А първосвещеник Ана му каза, че ще му ги даде, ако му служи още тридесет годин – по десет годин за камък.

И стана роб отново Балтазар.

Тежко се нижеха годините, но робът знаеше защо служи – и помнеше, че тези тридесет години са цена на даровете.

И когато се навършиха тридесетте години, Ана отпусна своя роб – и даде му трите аметиста и една дреха от лен.

Когато Балтазар излезе в двора на първосвещеника, там намери голямо сборище от люде.

Тълпата го блъскаше, за да види нещо. Мъже и жени – кой от кой по-любопитни – се натискаха един другото – и всеки гледаше да се приближи. Всички уста се смееха – както се смее зъл човек, а очите на сбраните блестяха от радост.

И те се запътиха към мястото, назовано *Голгота*, което значи – *Лобно Място*.

И тръгна Балтазар да види.

А на кръстопътя съзря, че тълпата хока някого и вика:

„Дигнете Го! Бийте Го! Ние искаме – Той сам да носи кръста си!“

И видя Балтазар Човек млад, и изсъхнали от скръб и мъка ланити – и с лице на бог.

Той бе паднал и всуе се мъчеше отново да понесе своя тежък кръст.

Тогава Балтазар се приближи – и вдигна кръста с мишици на роб.

А тълпата позна, че е робът на първосвещеника, и го остави, защото бе силен и се боеха от него.

...И щом стигнаха на Голгота, забиха кръстове и разпнаха там Мъченика между двама разбойници.

...И на шестия час Страдалецът простена едвам чуто:

„Жаден съм!“

И стана Балтазар, та донесе в шъпа вода от извора на Батхалем – и поднесе шъпата си към кръста.

И когато Страдалецът погледна Балтазара, обърна към него мъченишки очи, пълни с кротост и трогателна благодарност.

И позна Балтазар тогава, че Този е Царят, за Когото е носи тридесет и три годин даровете.

И падна пред Разпнатия ничком – и помоли Му се, като на Бога. И поднесе Му даровете.

А Иисус го погледна тихо и кратка, но не можа да вземе даровете, защото бе прикован...

И видя това народът – и нахвърлиха се всички върху Балтазара с викове:

„И този е от Неговите! – Убийте го! –“

И падна Балтазар под кръста – падна, пронизан трижди с нож. И три сълзи от очите на Иисус капнаха върху него.

А там, дето капнаха сълзите, избухна теменужен пламък, подобен на жертвено възпалване на благоуханни смоли.

И издигнаха се нагоре трите пламъка – и стигнаха до небето.

...И свети и до днес Балтазар на небето – свети със своите три рани и три аметиста – даровете на Милосърдието.

Той свети и до днес – в звездите на Южния Кръст.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7516>]